

vil kunne eksistere et større Antal Sagførere — hvilket jo dog er ønskeligt —, navnlig fordi de, ligesom hidtil, ikke ville kunne leve af Procedure alene og paa den anden Side neppe i en By som Viborg ville kunne finde tilstrækkeligt Erhverv i øvrigt. Det er fra Mindretallets Side bemærket — jeg forstaaer i det mindste Mindretallet saaledes —, at denne Indvending ikke har meget at betyde, fordi Lovforslaget jo ikke indeholder, og vi heller ikke have foreslaaet nogen Bestemmelse om, at Sagførerne ved Viborg Landsret nødvendigvis skulle bo der, hvoraf jo altsaa følger, at de f. Eks. godt kunne bo i Aarhus. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Bemærkning rammer. Det er vel saa efter den nuværende Procedure, at man lige saa godt kan sidde i Aarhus og skrive Indlæg til Viborg Overret, som man kan sidde i Viborg og gøre det, og selve Indlægens Fremlæggelse i Retten er jo i Reglen en rent mekanisk Akt, som let kan udføres af en helt anden Mand. Forholdene blive imidlertid helt anderledes under den mundtlige Procedure, naar Sagførernes Beskæftigelse væsentlig kommer til at bestaa i at møde i Retten, hvor de maa tilbringe en stor Del af deres Tid. Det vil da vistnok blive meget vanskeligt for en Landsretssagfører, navnlig da naar han har noget at bestille, at bo andetsteds end ved Landsretten, det vil blive omtrent lige saa vanskeligt, som det nu vilde være for en Højesteretssagfører at bo i Slagelse eller Korsør.

Jeg forbigaar nu de Ændringsforslag, som enten ere forbeholdte til senere Afgørelse sammen med Nr. 143, eller som ere ligefremme Konsekvenser af det, som jeg om lidt skal komme til at omtale. Nr. 4 giver ikke Anledning til Bemærkninger. Hvad Nr. 5 angaar, gaar det jo kun ud paa i Straffesager, som behandles ved Landsretten, at forøge Dommernes Antal til 5. Efter Lovforslaget skal der nemlig ingen Appel kunne finde Sted for Bevisspørgsmaalets Vedkommende i saadanne Sager. Jeg vil blot tilføje, at vi jo ikke have tænkt paa de Sager, hvor Nævninger medvirke, men kun paa dem, som ogsaa for Bevisets Vedkommende afgøres af Landsretten selv. Vi have, som sagt, ment, at naar der ingen Appel er af Bevisspørgsmaalet, vilde det være rimeligt og billigt over for den tiltalte at skaffe ham den Betryggelse, som ligger i et større Antal Dommeré. Det er jo nemlig noget, man ikke kan komme bort fra, at man dog søger en Garanti i et større Antal Dom-

mere. Derfor er det jo bl. a., at man organiserer de overordnede Retter kollegialt.

Det næste Ændringsforslag, under Nr. 6, angaar Sø- og Handelsretten i København. Det er et Ændringsforslag, som, hvis det vedtages, vil drage en Mængde Forandringer med sig i det følgende og ogsaa en enkelt i det foregaaende. I Betænkningen er nærmere opgivet Numrene paa de Ændringsforslag, som have Sammenhæng med Nr. 6, men der er ikke ellers nogen Grund for mig til at dvæle ved dem; det er nemlig ikke andet end simple Konsekvenser af Vedtagelsen af det omtalte Ændringsforslag. Dette gaar ud paa efter Ønske af Handelsstanden i København at opretholde Sø- og Handelsretten som selvstændig Domstol, og saaledes, at den beholder sit nuværende Navn. Udvalget har været villigt til saa vidt som muligt at efterkomme Handelsstandens Ønske og har bestræbt sig for at ordne Sagen paa en saadan Maade, at det kunde passe ind i Lovforslagets øvrige Bestemmelser, uden at der fremkom støvende Inkonsekvenser. Vi have da tænkt os, at Sø- og Handelsretten i København skal bestaa af 2 Afdelinger, af hvilke den 1ste skal behandle de Sager, som ellers ere Landsretssager, og 2den Afdeling de andre Sager. Formanden for den 1ste Afdeling skal være en af Landsrettens Dommere, der skal vælges hertil, ikke paa noget bestemt Aaremaal, men uden Begrænsning i Henseende til Tid, idet vi forudsætte, at man særlig fra den Side, som ønsker denne Domstol bibeholdt, lægger Vægt paa, at Formandsstillingen ikke bliver et blot temporært Hverv. Formanden for den 2den Afdeling skal være et af Byrettens Medlemmer. Herefter bliver der ingen Grund til at stille noget Ændringsforslag om Forandring i Antallet af de Dommere, som ere tiltænkte de nævnte Retter. For øvrigt skal der med Hensyn til den 1ste Afdeling i Henseende til Procedure, Paaanke og Kære forholdes som ved Landsretterne, og med Hensyn til 2den Afdeling som ved Byretten, hvoraf bl. a. følger, at Domme og Kendelser af 2den Afdeling skulle appelleres til Landsretten i København, altsaa til den østre Landsret. Vi have ikke ment, at det vilde være rigtigt at udstrække Rettens Competence til andet end de Sager, som efter de hidtilværende Regler skulle eller kunne anlægges i København, idet vi have ment, at det vilde møde Uvillie hos Handelsstanden uden for København, i den øvrige Del af Østre Landsretskreds, om de skulde døm-